

MEKAN

O Ğ U Z H A N A Y D E M İ R

Mekandaki boşluk zamandaki boşluk ile kesişirse ölümsüzleşirsin.

MEKAN

OĞUZHAN AYDEMİR

ISBN

978-625-00-9630-7

Tüm hakları saklıdır.

© Oğuzhan AYDEMİR

İçerisinde yaşadığımız evren, frekansların hükmettiği, titreşimlerin maddeye dönüştüğü ve zamanın sarmaladığı bir düzenden ibarettir. Belki bir gün tek bir frekans ile zaman ve mekandan müstesna yaşamlara kavuşuruz...

Oğuzhan AYDEMİR
aydemirogz@gmail.com

*Aynı frekansta dalgalanıp farklı evrenlerde uyandık...
Yine de hiç bir hayatta unutmayacağım anılar yaşattınız...*

iyi ki vardınız...

KISIM 1

KEHANET

Kan, ter içinde buluşma noktasına vardığında otelin ve daha önceden ayırttığı odanın içerisindeki yoğun çalışma dikkatini çekti. Soluklanmak ve konuğunu beklemek üzere bambudan yapılmış bir sandalyeye oturdu. Otel çalışanlarını izlerken bir ara başının döndüğünü ve gözlerinin karardığını hissetti. Sağ elinin parmak uçları ile sol bileğini tutarak nabzını saymak istedi. O an çok şiddetli bir gürültü ile zeminin ayakları altından çekildiğini hissetti! Sanki otel odasından ayrılmıştı ve bir hastanenin koridorunda duruyordu. Bilinci karıştı, sürekli terliyordu, kalp atışlarının ritmi bozulmuştu. Zorlanarak göz kapaklarını açık tutmaya çalışıyordu. Nihayet biraz olsun toparlandığında yalpalayarak odayı terk etmek istedi. Başaramadı ve yüzüstü yere düştü. Son bir gayretle yan döndü ve sağ elini göğsünde gezdirdi. Kanlanan eline baktı ve katilinin kim olduğunu görmek için başını doğrulttu. O an ölüme ne kadar yakın olduğunu farkettili. Sonra gözlerinin önüne eşinin gözü yaşlı hayali ilişti. Olanların artık bir önemi kalmamıştı. Yavaş yavaş ona doğru yaklaştı. Her adımda geçmişinin sisli yollarında eski yıllarına geri dönüyordu. Gülümsedi. Dudaklarından son bir cümle döküldü;

"Kehanet, önceden söylenmiş şeylerin sonucudur."

Kısım 2

TOYGAR

Sabahın ilk ışıkları boğazın mavisinde yıkanırken, martılar doğan güneşe danslarıyla eşlik ediyor, karanlığın gizlediği tüm güzellikler gökyüzünü saran turuncu rengin sıcaklığıyla yeniden ortaya çıkıyordu. Fakat sonbaharın etkisiyle sadeleşen doğa, yazın sıcaklığında değildi. Ağaçların yorgun yaprakları dökülüyor, günler kısalıyor ve sokakların neşesi eskisi kadar uzun sürmüyordu. Yeni gün, sonbaharın hüzünlü renkleriyle gölgelense de, İstanbul yüzyıllardan beri süren güzelliğiyle doğan güneşe "merhaba" diyordu. Saatler, boğazı ağır ağır geçen bir balıkçı takasının aksine hızla ilerliyor, gecenin sessizliğine doyamayan yollar, sokaklar yeniden korna sesleriyle ve adım adım büyüyen insan kalabalığıyla doluyordu. Taşdığı yükün zamanla artması İstanbul'un çehresini değiştirse de kucak açtığı insan kalabalığı, bağrında ikinci bir deniz oluştursa da o hala nazlı bir gelin gibi çekici ve cezbediciydi. Güne merhaba diyen yalnız İstanbul değildi. Binbir canlının katıldığı selamlama seremonisine, şehrin çeşitli yerlerinde farklı amaçlarla yollara düşen, okullarına, işlerine yetişmek için çabalayan insanlarda, bilinçli ya da bilinçsiz olarak dahil oluyordu. Yerel bir gazetenin sarı sayfalarında köşe yazıları yazarak hayatını kazanan genç bir gazeteci de bu kalabalık selamlamadaki yerini almış ve günü telaşlı bir halde iş yerine giderken yollarda karşılaşmıştı. Sarıya çalan saçları, kahverengi gözleri ve sonbaharın bütün renklerini üzerinde barındıran giyimiyle mevsime ayak uydurmuş her zamanki gibi düşünceli bir halde vapur iskelesine ilerlemekteydi. Ancak bu defa vapura yetişmek gibi bir derdi yoktu. Üsküdar'a hemen her gelişinde olduğu gibi yine bir ara

gözleri Kız Kulesine ilişti. Hafif hafif esen rüzgarların geçmişten taşıdığı ezgiler eşliğinde yıllar öncesine dönen genç gazetecinin aklına vakitsiz kaybettiği babası geldi. Tarihi kuleyi babasının anlattığı öykülerle tanıyan gazeteci ne zaman bu manzarayla karşılaşa aynı sesi, aynı cümleyi anımsardı; “Mekandaki boşluk, zamandaki boşluk ile keşişirse ölümsüzleşirsin!”

Kısım 3

KEŞİF

Şehir, sonbaharın en soğuk gecelerinden birini yaşıyordu. İrili ufaklı birçok evin camlarını döven yağmur, caddeleri süsleyen parke taşlarını yerinden oynatacak kadar yoğundu. Sokak kedileri bile sığınacak bir delik arıyor, evsizler bankamatik kulübelerini, harabeleri dolduruyordu. İstanbul, kötü havaya teslim olmuş bir vaziyette inerken, çoğu insan sıcak evlerinde uykunun tadını çıkarıyordu. Taşan yağmur suları rögar kapaklarının kenarlarından ve su gideri ızgaralarından taşarak etrafı dağıtıyordu. İrili ufaklı her şeyi marmara denizinin koynuna hızla taşıyan sular, Şemsi Paşa Külliyesi'nin bahçesinde bulunan hazire alanına da zarar vermişti. Şemsi Ahmed Paşa Camisi'nin avlu girişinin sağında, mihrabın arkasına rastlayan bu küçük yer içerisinde yağmurun etkisi ile daha önce fark edilemeyen taş bir yapı gün yüzüne çıkmıştı. Şekli klasik bir mezar taşına benzese de üzerindeki desenler daha çok Sümer hiyerogliflerini andırıyordu.

Yağmurlu günün ertesinde, genç gazeteci Toygar, “Ayrılıkçeşme Osmanlı Gelenekleri” isimli yazı dizisi çalışması için Osmanlı dönemine ait mezarlıkları ziyaret etmekteydi. İşte söz konusu

mezar taşına benzeyen şekilli taşı da Kadıköy'den Üsküdar'a geçmesi sayesinde farketmişti. Bir an ne yapması gerektiğini düşündü. Bir uzman görüşü alması gerektiğine karar vererek cebinden telefonunu çıkardı. İstanbul Üniversitesi'nden henüz mezun olmuş arkeolog bir arkadaşını aradı. Ortalama bir saat kadar sonra iki genç taşın başında önemli bir keşif yaptıkları hususunda hemfikirdiler.

Kısım 4

ÜSKÜDAR

Şehir karanlığa bürünürken bütün görkemiyle gökyüzünde belirginleşen ay, boğazın soğuk sularında yeni yeni görüntüler oluşturuyor ve göz alıcı yakamozlarla görenleri büyülüyordu. İstanbul arkeolojik yönden her zaman zengin çıktılar sunan, tarihin taşıdığı yapıları ile her zaman arkeologları sevindiren bir şehir olmuştur. En son keşif için koca şehrin üniversiteleri işbirliği içerisinde bir ekip kurmakta vakit kaybetmemişti. Esmer teni, kızıla boyanmış ve boynuna düşen saçları ile o kadar uyumluydu ki gören herkesin dikkatini çekmeyi başarıyordu. Gerçekleşen keşifte ki katkısından dolayı yeni mezun olmasına rağmen kurulan ön değerlendirme ekibinde yer alıyordu. Yorucu geçen günün sonunda Üsküdar'ın dar sokaklarında ilerleyerek evine varan Sude, kapısının önüne bırakılmış olan bir zarfı fark etti. Elindekileri portmantoya bıraktıktan sonra oturma odasına geçerek zarfı incelemeye başladı. Toygar'ın gönderdiği zarfın üzerinde yalnızca, "Ayrılık Çeşme Mektupları, Sude Ay" yazmaktaydı. Rengarenk süslü çekyatına oturarak elindeki zarfı dikkatlice açmaya başladı. Oysa ilgilenmek istediği tek şey, bugün gerçekleşen keşif ile ilgili

bir literatür taraması yapmaktı. Ancak bu eski mektup onu esas arzusundan uzaklaştırmıştı. Sonunda okumaya başladı;

“Merhaba unutamadığım,

Beni affet, tutamadım yüreğimi yine yazdı kalemim. Yazdım, seninle dolu suskunluklarımı! Her şey değişti, ben değiştim, zaman akıp geçti... yine de yitip giden her şeye iyi gelen zaman bir tek suskunluğunu unutturmadı! Sessizliğinin zehirli saatleri, yokluğunla birleşip yüreğimde sönmeyecek ateşler yarattı. Ben seni unutmadım, sessiz geçen saatlerimizde...

Ben, o suskunluk saatlerinde yüzünde, gözlerinde bir hayatı okumak için uğraşır, odanın sessizliğini içime çekerdim. Gözlerinin yeşile çalan o esrarlı rengi, beni -sırlarının- ötesinde derinlerinde saklı bir dünyaya götürürdü. Hiç tanımadığım bir coğrafyanın sonbaharında yaşar, kimliksiz çocuklara uçurtmalar yapar, vücutsuz adamların arasında dolaşırdım. Şaşardım güneşine, göğüne ama inanırdım gerçeklerin sende gizlendiğine! Tüm sokaklarına sahip tek bir ses vardı! Tiz bir çığlıkla gün doğar, aynı sesle gün batardı! Hınca hınç dolu sokaklar bu sesle boşalır, var olan herkes bu sesle ağlardı! Geceye dalar, kaderin siyahını çözmeye çalışırdım. Derken zaman durur ve tutup çekerdin beni sessizliğinden! Sonra avazın çıktığı kadar bağırarak kovardın, tüm kapıları yüzüme çarparak, ardımdan lanetler yağdırarak kovardın, kulağıma; "çok uzaklara gitme" diye fısıldayarak!

Sana her dönüşümde, kovuluşumun tanığı kurumamış kan izlerimle karşılaşırdım. Her kapıda farklı bir mum yanar, her kapıda gökkuşağından koparılmış binbir renk olurdu. Bir hamur parçası gibi yoğururdum kendimi, sana benzemek ya da senin sevebileceğin biri olabilmek için. En son kapıyı açtığımda sen olurdun, en son kapının ardında başlardı her şey! Önce gülümser, tiz bir ses yankılanır, sonra susardın. Günler geçerdi söylenmemiş kelimelerin arasında fakat en son gece hep aynı olurdu. Sessizlik ve zehirli göz yaşaları... Ağlardın göz pınarların kuruyana kadar...

Sonra dururdu zaman! Çekip alırdın beni, tiz çığlıklar içindeki o rüzgarların içinden ve nihayet kovardın. Bir ses, belki bir sela, ölü yürekler... mekanın içinde mekan, zaman içinde zaman, bekler ayrılıklar hep aynı çeşmenin gölgesinde...”

Sude mektubu bıkmadan usanmadan defalarca okudu. İçinde anlam veremediği bir korkunun filizlediğini hissediyordu. Yorgundu ve şiddetli baş ağrıları çekiyordu. Ayrılık Çeşmesi'nin önemine rağmen elindeki mektubun tarihi bir değeri olduğunu düşünmüyordu. Çekyatının üzerinde uykuya daldığında tüm olasılıkları düşündüğünden emindi.

Kısım 5

KİTABE

İstanbul Arkeoloji Müdürlüğü, kitabeyi incelenmesi için yerinden aldığı anda tableti gören uzmanların ilk görüşü üzerinde yer alan yazıların anlaşılması için bir sümerolog'un görevlendirilmesi idi. Öte yandan hazire içerisinde de gerekli izinlerle birlikte bir kazı çalışması başlatılmıştı. Ulusal ve uluslararası medya ise keşfi Toygar'ın haberi ile duymuştu. Ancak sümer tarihi ve hiyeroglifleri hiç bir zaman tam aydınlatılamamıştı. Hatta bu tablet sanıldığı gibi tarihlenemeyebilirdi. Belki de bu yüzden basın çokta ilgi göstermemişti. Tablet, bir paragraf yazı ile geçirtilen basit bir haber olarak diğer medya organlarında yerini almıştı. Toygar ise haberin taze kalması için elinden geleni yapmaya kararlıydı. Sümer tarihi ve yazıtları ile ilgili geniş bir araştırmaya girişmişti. Bu genel bilgi tarama kısmının yanı sıra halk arasında Kuşkonmaz camisi olarak bilinen Şemsi Paşa Külliyesi içerisinde yer alan bu hazireye tabletin nasıl geldiği de merak ettiği bir husustu. Muhakkak bu kısmın aydınlatılması gerekiyordu. Cami, Mimar Sinan tarafından

yapılmıştı. Kuzey ve Güney rüzgarlarının kesiştiği bir noktadaydı. Kuşların konamadığı bu cami avlusunda sürekli bir ses duyarsınız. O an adeta mekanın kendisine ait bir sesi ve bir ritmi olduğunu düşünürsünüz.

Toygar mekan ile ilgili web tabanlı araştırmalar yapmaktayken telefonu çaldı. Arayan Sude'ydi ve Toygar telefonu açar açmaz ; “Kitabeye radyometrik yöntemle bir yaş belirleyemediler”,dedi. Kısa bir sessizlikten sonra Toygar; “Tarihlendirilemeyecek kadar mı eski?”, diye sordu. Ancak aldığı cevap karşısında resmen bir hayal kırıklığı yaşadı. Sude ona; “Hayır öyle değil! Sanki bugün yapılmış gibi oldukça yeni olduğunu düşünüyorlar”, dedi. Toygar; “Bu nasıl olabilir? Yeni bir tablet tarihi bir yapının içerisinden çıkıyor ve sümerce yazılar barındırıyor. Bir yanlış var!”, diyerek gazeteci kimliği ile konuya şüphesini dile getirdi. Ancak yine hayal kırıklığı yaşayacağı bir cevap aldı. Sude ona; “Üzerindeki yazıların Sümerce olmadığı ortaya çıktı”, dedi.

Kısım 6

ZAMAN

Toygar, kitabenin bilinmeyen bir dil içerdiğini ve tarihlendirilemediğini öğrendikten sonra eski yazı dizisine devam etmek zorunda olduğunu düşünüyordu. Haksızda sayılmazdı. Kim tarihi ve dili olmayan bir taş yazıtın peşine düşerdi? Tekrar “Ayrılık Çeşme Osmanlı Gelenekleri” yazı dizisi için çalışmalarına başladı. Ancak aklında bu defa farklı bir soru vardı. Şemsi Paşa Külliyesi gibi rüzgarların kesişim noktalarında yapılmış başka mekanlar var mı? Bilmek istiyordu. Bunun için öncelikle internet üzerinde bir araştırmaya girişecekti. Ancak planladığı yazı dizisinin giriş bölümünü artık bitirmesi gerekiyordu. O gün ofiste

ve sonrasında evinde yazısının giriş bölümü üzerinde çalıştı. Tamamladığı ilk metin “Ayrılık Çeşme” tarihi ile ilgiliydi;

Orada Kadıköy’de Bağdat Caddesi’nin başında

Uzun, gri, taşlarla döşeli yolun hemen yanında

Durur bir çeşme

Güneşler içinde...

Bir gelenek ki onbinlerce asker, onbinlerce hac yolcusu sevdikleri ile aynı mekanda vedalaşıyor. Öyle bir yer ki sadece bu yörede yaşayanlar değil batının diline dolanıp, dizelere konu olmuş. Schrader, eşi ile vedalaşmaya mecbur kalıp güneşler içinde bırakıp terk ediyor “Ayrılık Çeşmesi’ni”. Ne zaman ve kim tarafından yaptırıldığı halen kesinlik kazanmamış olsa da yüreklerde bıraktığı sızı onu zamanın dışında bir mekan haline getirdi. Anneler kınalı kuzularını, aşıklar maşuklarını, babalar oğullarını, çocuklar anne ve babalarını ve niceleri sevdiklerini geri dönmeyeceklerini bile bile buradan uğurladı.

Çeşmenin kim tarafından yaptırıldığı bilinmediği gibi adının kökeni konusunda da kesin kabul görmüş yazılı kaynak bulunmuyor. İstanbul’un güzide ilçelerinden Kadıköy’ün bağrında yer alan Ayrılık Çeşmesi, Fatih Sultan Mehmet döneminden sonra doğu yönüne sefer düzenleyen Osmanlı padişahlarının son sefer hazırlıklarının tamamlandığı ve yola koyulmak için toplandığı yerdir. Çeşmenin de içinde bulunduğu bu yer, eski İbrahimağa Çayırı olarak bilinmektedir. Ayrıca Mekke’ye gitmek üzere yola çıkan Hacı kabileleri ve Surre Alayları’nın da burada toplaşıp uğurlandığı da bilinmektedir. Rivayete göre şehirden ayrılan kabileler son olarak buradan uğurlandığı için çeşmenin adı Ayrılık Çeşmesi olarak halk diline yerleşmiştir.

Sefere buradan uğurlanan padişahlar içinde IV. Murad da vardır. Bağdat seferine giderken izlediği yola da halk Bağdat Yolu adını vermiş ve bugün hâlâ Bağdat Caddesi adı kullanılmaktadır.

Suyundan kana kana içilen ve kalanlar için damakta hep aynı sızıyı bırakan “Ayrılık Çeşmesi” yazı dizimiz mektuplarla devam edecek.

Kısım 7

MEKTUP

Sude, Toygar’a mektubu okuduğunu ve tarihsel bir değer içermediğini söylemek için telefonu ile bir kısa mesaj yazdı. Bir kaç dakika sonra uzun bir cevap ile karşılaştı. Toygar, başka bir mektubu ona mesaj olarak yollamıştı;

“Bir sonbahar...

Etrafımda sararmış yapraklar ya da hiç peşimi bırakmayan o hüzünlü güneş kızılı yok. Bir ömür içime işleyen, hafızamda klasikleşen sonbahar görüntüsünün tam zıttı bir görüntü hakimdi doğaya. Zaman kimilerine göre hızlı, kimilerine göre olabildiğince yavaş olsa da hayatlarımızın son döneminde herkes için renklerin dahi çaresizce girdaba sürüklendiği bir vakit vardır. O vakit, boğazın bir zamanlar dövdüğü kumsalları nasıl unuttuğunu, martıların denizin üzerinde yaşayıp neden alçak ağaçlara yuva yaptığını ve görmek için gözlere, duymak için sese ihtiyacınız olmadığını anlarsınız. Ben o girdabı ilk gördüğümde babamın radyosu çalıyor ve pencereden “Ayrılık Çeşmesi’ne” bakıyordum. Başım öylesine şiddetli döndü ki gözlerimi açtığımda müdavimi olduğum Kadıköy’de bir hastanenin odasındaydım. Bekletmeksizin deniz ambulansı ile hızla beni buraya getirdikleri için komşularıma minnet duyuyorum. Yoksa bu satırları sana yazamazdım. Eve üç

gün sonra geri döndüğümde doktorun söylediklerinden çok içerisinde yürüdüğüm girdabı düşünüyordum. Yaşlı üstelik öleceğini bilen bir adam olarak yapabileceğim en doğru iş sana yazmak ve yaşadıklarımı sana aktarmaktı. Hayatım boyunca sahip olduğum en önemli ve mukaddes duygu, senin baban olmanın verdiği gururdu. Bir sorun dışında tüm sorularına cevap verebildiğime inandım! O soruyu hatırlıyor musun? Küçük bir çocukken bana; “Kader nedir?”, diye sormuştun. Yarım asır sonra cevap vermemin umarım bir anlamı olur. Adem evlatlarının varoluşuyla herkese kendi yolunu çizebilmesi için verilen bir güç mü ya da rotamızı belirleyen ve sınırlayan bir sistemler bütünü mü? Bilemem. Bir matematikçi olarak yalnızca olasılıkları hesaplayabilirim. Elimdeki verilerin eksikliği hatalı sonuçlar bulacağımın ispatı gibi karşımda olmasına rağmen bir görüşüm var!

Kader, bir insanın tüm olasılıklarının toplamıdır.”

Kısım 8

KİTAP 2

Mektubu okuduktan sonra Sude, bir mesaj daha yazdı; “Cidden harika ancak ikinci haberimi henüz paylaşmadım”. Toygar ise ikinci haberinin ne olduğunu soran bir başka mesaj yolladı. Yazışma faslının uzamaması için Toygar’ı aramanın daha iyi olacağını düşünerek onun telefonunu tuşladı ve Toygar’ın “Alo” sesinden sonra “Müsait misin? Konuşmamız daha iyi olacak diye düşünüyorum”, dedi. Toygar hemen konuya girerek; “Elbette, nedir ikinci haberin?”, diye sordu. Sude; “Biliyorsun bir tarih veremeselerde eski dil uzmanları çalışmalarına devam ettiler.

Kitabe üzerinde yedi ayrı satırda yedi ayrı sayı yazdığını düşünüyorlar. Ben de yüksek çözünürlüklü resimlerden birer örnek aldım. Kitabe de yer alan yazıların her satırı birer müzik notası ya da bir müziğin frekans değerlerini içeriyor olabilir. Ancak emin olabilmemiz için müzikten anlayan bir fizikçiye ihtiyacımız var.”, dedi. Toygar bir kaç dakika önce Sude’ye yolladığı mektubun son cümlesini tekrar etti; “Kader, bir insanın tüm olasılıklarının toplamıdır.”

İnce bir yağmur tüm şehri sarmalamış, ikinci vaktine tanımsız bir karamsarlık katmıştı. Sokaklar kalabalıklaşan arabalar ve hızlı adımlar ile hareket eden insanlar ile doluydu. Sude ve Toygar, kitabenin üzerinde yer alan işaretleri çözebilme düşüncesi ile bir fizikçi olan Prof. Dr. Türkan TURAN’ı ziyaret etmek için bir araya gelmişlerdi. Prof. Dr. Türkan TURAN’ı diğer fizikçilerden ayıran en önemli özelliği aynı zamanda bir piyanist olmasıydı. Ayrılık Çeşmesi’nin tam karşısında yer alan sarı boyalı eski bir evde mütevazı hayatına devam eden fizikçi, babasının mektubunu “Müziğin Olağan Fiziği” isimli kitabının önsözünde paylaşmıştı.

Kısım 9

OLASILIKLAR

Türkan TURAN, uzun uzun kitabenin resimlerine baktı. Toygar’a dönerek: “Yayılan, iletilen ve sonuç olarak algılanan bir enerji olarak her nota sonsuzlukta yerini alır.”, dedi. Sözlerine; “Şüphesiz burada yer alan ve sizin tanımınıza göre her satırı bir frekansa denk gelen bu kitabe de en fazla yedi nota yer alıyor olabilir.”, diyerek devam etti. Sude; “Hocam bizim için sizin ne düşündüğünüz daha kıymetli, sizce bu kitabe ne anlam içeriyor olabilir?”, diye sordu. Türkan TURAN, sarı boyalı, tahta evin içinde önce duvarlara sonra masanın tam karşısında yer alan pencereye doğru başını döndürdü. Uzun uzun pencerenin incelikle işlenmiş çerçevesine bakarak sessizce düşündü. Sağ eli ile

gözlüğünü ağır hareketlerle çıkararak yaşlanan gözlerini sildi. Sude ve Toygar'a dönerek; "Bir insan bütün olasılıkları yaşadığı bir dünya da zamanı kaç böler? Mesela zamanın sonuna doğduğunuzu varsayarsak tüm olasılıklarınızı gerçekleştirdiğinizi söyleyebilir miyiz? Bu baktığımız sayılar, hertz cinsinden ele alınırsa birer nota olarak bir şarkının nakaratını oluşturabilir. Ancak Einstein için kuramlarını düşünmesini sağlayan bir titreşim kümesi ya da Beethoven için bestelerini sezgisel olarak işitmesini sağlayan ilahi bir fısıltı da olabilir. Elinizde bazı frekansların tanımları olsa da bunu hangi enstrümanla çalmanız gerektiğini bulmanız gerekir. Lütfen biraz beklemenizi rica ediyorum", diyerek oturduğu sandalyeden kalktı. Az evvel baktığı pencerenin önüne geldi. Dizlerinin ağrısını ona bakan herkesin anlayacağı bir yavaşlıkta eğildi ve pencerenin önünde yer alan fil dişi işlemeli, ayakları yukarıdan aşağı s şeklinde bükülen komodininin çekmecesinden küçük ceviz kakmalı bir kutu çıkardı. Ağır adımlarla masaya geri döndü ve kalktığı sandalyeye tekrar oturdu. Bu defa Toygar'a dönerek; "Küçüklüğüm Kınalı Ada'da "Romen Diyojen" ile ilgili efsanevi hikayeleri dinleyerek geçti. Malazgirt'te büyük Türk galibiyetinden sonra her gün zamanı geri alacak bir yol için yakardığına eminim. Annemin vefatından sonra adaya bir daha geri dönmedim. Babamla bu evde yaşamaya başladım. Hayatımın bazı dönemlerinde, zamanı geri almak benimde hayalim oldu. Ancak bende oluşan söz konusu Romen Diyojen tutulumunun bilimsel olarak bir yolu olmadığına kani geldim. Babamın ölümünden sonra olasılıklar üzerine gerçekleştirdiği çalışmaları incelerken ve uzun geceler üzerine düşünürken zamanın sonuna doğan birinin tüm olasılıklarını ancak başka evrenlerde ve aynı zaman çizgisinde tamamlayabileceğine inandım. Bence elinizdeki bir anahtar! Ancak iki koşulu var. Doğru mekanı ve doğru enstrümanı bulmalısınız. Herşey olduğu yerde kalsa da siz merak ettiğiniz bu soruya bir cevap bularak bir olasılığı ortadan kaldırmış olacaksınız.", dedi. Toygar ve Sude kısa süre birbirlerine bakıp artık kalkmalarının vakti geldiğini senkronize bir şekilde düşündüler. Profesör Türkan TURAN'dan müsaade isteyerek çıkışa doğru yöneldiler. Onları dış kapıya kadar geçirecek kadar nezaketli bir hanımefendi olan Türkan Hanım; "Çocuklar, renklerin anlamsızlaştığı bu sonbahar babamı sayenizde daha iyi anladım. Size çok teşekkür ediyorum. Lütfen babamın bana yazdığı ve hiç

bir yer de paylaşmadığım mektubunun son satırlarını da okuyun.”, diyerek onlara ceviz kakmalı küçük kutuyu uzattı.

Kısım 10

YEDİ

Toygar ve Sude sarı boyalı evin karşısında ilk gördükleri banka oturup ceviz kakmalı küçük kutuyu açtı ve sabah okudukları mektubun el yazılı halini okumaya başladılar;

“Bir sonbahar...

Etrafımda sararmış yapraklar ya da hiç peşimi bırakmayan o hüzünlü güneş kızılı yok. Bir ömür içime işleyen, hafızamda klasikleşen sonbahar görüntüsünün tam zıttı bir görüntü hakimdi doğaya. Zaman kimilerine göre hızlı, kimilerine göre olabildiğince yavaş olsa da hayatlarımızın son döneminde herkes için renklerin dahi çaresizce girdaba sürüklendiği bir vakit vardır. O vakit, boğazın bir zamanlar dövdüğü kumsalları nasıl unuttuğunu, martıların denizin üzerinde yaşayıp neden alçak ağaçlara yuva yaptığını ve görmek için gözlere, duymak için sese ihtiyacınız olmadığını anlarsınız. Ben o girdabı ilk gördüğümde babamın radyosu çalıyor ve pencereden “Ayrılık Çeşmesi’ne” bakıyordum. Başım öylesine şiddetli döndü ki gözlerimi açtığımda müdavimi olduğum Kadıköy’de bir hastanenin odasıdaydım. Bekletmeksizin deniz ambulansı ile hızla beni buraya getirdikleri için komşularıma minnet duyuyorum. Yoksa bu satırları sana yazamazdım. Eve üç gün sonra geri döndüğümde doktorun söylediklerinden çok içerisinde yürüdüğüm girdabı düşünüyordum. Yaşlı üstelik öleceğini bilen bir adam olarak yapabileceğim en doğru iş sana yazmak ve yaşadıklarımı sana aktarmaktı. Hayatım boyunca sahip

olduğum en önemli ve mukaddes duygu, senin baban olmanın verdiği gururdu. Bir sorun dışında tüm sorularına cevap verebildiğime inandım! O soruyu hatırlıyor musun? Küçük bir çocukken bana; “Kader nedir?”, diye sormuştun. Yarım asır sonra cevap vermemin umarım bir anlamı olur. Adem evlatlarının varoluşuyla herkese kendi yolunu çizebilmesi için verilen bir güç mü ya da rotamızı belirleyen ve sınırlayan bir sistemler bütünü mü? Bilemem. Bir matematikçi olarak yalnızca olasılıkları hesaplayabilirim. Elimdeki verilerin eksikliği hatalı sonuçlar bulacağımın ispatı gibi karşımda olmasına rağmen bir görüşüm var!

Kader, bir insanın tüm olasılıklarının toplamıdır.

Sevgili kızım, insan gerçeekliği titreşimlere yüklü referans bilgiler ile algılar. Çocukken; piyano çalmayı “Eğer sekizinci notaya geçersen aynı anlama ulaşacağın yeni bir döngüye başlarsın.”, diyerek öğretilmiştim. Kader, piyanoda yer alan tüm notalara basmak gibidir. Bu dünya için yedi, bir başkası için tekrar yedi...

Doğru anahtar, doğru mekanda yalnızca doğru kapıyı açar. Bir dostum sürekli aynı sözü söylerdi; “Mekandaki boşluk, zamandaki boşluk ile kesişirse ölümsüzleşirsin!”, derdi. Ancak doğrusu şu;

Zamandaki boşluk, mekandaki boşluk ile birleşirse aynı anlama ulaşacağın bir döngüye yeniden başlarsın.”

Kısım 11

SU

Toygar, son cümleyi sesli okuyarak tekrar tekrar “babam” diyerek ayağa kalktı. Ardından ani bir hareketle Sude’nin elini tutarak “acele etmeliyiz”, dedi. Sude, Toygar’ın acele adımlarına yetişmeye çalışırken elindeki mektup rüzgarda adeta dalgalanıyordu. Koştururcasına hızlı adımların peşinde sürüklenirken Toygar’a “nereye gidiyoruz?”, diye sordu. İstanbul gri bir sisin içinde hapsolmuş gibiydi. Böyle akşamlarda yol kenarındaki ışıklar yere doğru uzadıkça zaman adeta yavaşlar gibi olurdu. Toygar bir an durdu ve önce gökyüzüne sonra Sude’ye bakarak “İzmir’e gidiyoruz” dedi.

M.Ö. 7. yüzyıldan beri insanoğlunun birlikte yaşadığı 12 iyon kentleri arasında yer alan Güzelbahçe’ye vardıklarında çoktan sabah olmuştu. İkili yorgun bir şekilde Toygar’ın babasına ait olan küçük bir bahçeyle sarılmış iki katlı evinin avlusundan içeri girdiler. Bir kaç adımlık taşlarla bezeli yoldan geçerek demir kapıya ulaştılar. Toygar, demir kapısının karşısında bulunan bahçe duvarına doğru yürüdü. Aslında komşularına ait ve duvarı aşarak bahçelerine giren limon ağacının dalları ile kapattığı yere doğru eğilerek bir parke taşı kaldırdı. Oraya gizlenmiş olan anahtarı aldı. İçeri girdiklerinde hemen babasının odasına yöneldi. Basit iki komidin, tam ortalarında tamamen beyaza boyanmış demir bir karyola ve odanın sağını duvardan duvara kaplayan beyaz bir gardolap vardı. Bir saniye bile duraksamadan 4 kapılı gardolabın, pencere kenarında bulunan en sonuncu kapısını açtı ve içinden beyaz bir kutu çıkardı. Adımları geri geri yatağa oturdu ve kapının

eşğinde kendisini izleyen Sude'ye baktı. Kutuyu açarak yerini ezbere bilircesine bakmaksızın içerisinden kahverengi bir zarfı çıkardı ve Sude'ye uzattı. Zarif hareketlerle zarfı açan Sude, eski bir mektubu eline aldı ve sesli bir şekilde okumaya başladı;

“Siyah bir perde gibi önüme çekilmişçesine duruyordu gece...

Yinede yeni güne uyanmak için direndim. Bir gezegenin en yüksek dağında su oldum. İlk yarıktan yer altında bir kaynağa ulaştım. Başka bir dağda bir gözeden yeniden yüzeye çıktım. Kilometrelerce kıvrıla kıvrıla bir nehrin içinde yürüdüm. Nihayet ıslandığın denizde bir damla oldum. Köpük köpük aynı kumsala çağlayıp durdum...

Siyah bir geceden sızıyordu gözlerin! Gönlümün kısır döngüsü, hep zifiri karanlıkta belli belirsiz bir nokta da başlıyordu. Biliyordum aslında gözlerin yoktu, aslında gece de yoktu! Milyonlarca taşın un ufak olup sere serpe uzandığı bir sahilde ateşe sevdalı bir kum tanesine değmişim. Milyonlarca kilometre uzaktan yeraltında ışıksız, bir gözeden ölümüne soğuk bir su damlası, çağlaya çağlaya akarken biliyordum aslında beni yakacak sevdamı! Her sabah uyanıp yeniden geceye kadar binbir telaş içerisinde yaşarken zamanı geçiyor sanırsın. Alışırken akışın doğasına her şey değişiyor ve dönüşüyor diye inanırsın. Oysa bir döngüdür zaman. Ne zaman bitip ne zaman başladığını asla anlayamazsın!

Gecenin gizlediği siyaha karışmış bir gül bahçesinde kaybolmuş bir çocuk telaşındaydım. Görmüyordum, duymuyordum, nerede olduğumu bilmiyordum. Aslında huzur veren bir bahçede körlüğümün telaşındaydım. Canımı acıtan bendim. Suçlu geceydi. Bilerek girdiğim bahçede geç kaldığım ise sendin! Zaman dururken geçen sen...

Gül yüzünde, kıvrılıp uzanan hayatım, küçük bir gamze... belli belirsiz, bazen istemsiz belirip kaybolan... zamanın her yerinde

aynı uzaklıkta kaldığım bir yalnızlık...zamanın her yerinde aynı uzaklıkta olduğum sen...

7 gün...

3 gece...

Gecenin ışıkları...

Genişleyen kuramsal zaman!

Zaman...

Her evrende geçerken bende uzayan!

Gözlerim açık dolaştığım her şehrin içinde sen! Tam iki ışık yılı! Kayboldum... Her kış yeniden, her bahar yeniden, her saniye yeniden, her hayatta yeniden, öptüm, sarıldım, şehir şehir kokladım... Her sabah bir kabulleniş, her sabah bir tören, taç giyme töreni! Teslim olurken yüreğimin son kaleleri, ruhumun açılan gözleri! Şimdi tüm büyük komutanlar tanır beni! Arnavut kaldırımlarında Fatih, Üsküp'te Büyük İskender...

Ruhumda son nefes gibi yalnız sen! Siyah bir perde gibi önüme çekilmişçesine duruyordu gece...Korkusuzca gittim karanlığın üzerine. Sonra gökyüzünün kaybolduğu, zamanın akmadığı hiçlikte yeni bir döngüye başladım. Zamandaki boşluk, mekandaki boşluk ile birleşirse aynı anlama ulaşacağın bir döngüye yeniden başlarsın. Her şeyin değişeceğini sanırsın. Belki bir müddet alışmak için buna inanırsın. Gerçekten bir şey dışında her şey değişir. Ararsın, öğrenirsin, yaşarsın ya da yaşadığını düşünerek avunursun. Sonra anlarsın! Zaman yavaşlar, hatırlarsın! Yeni mekanlarda yeni boşluklar oluşur. Bir fırtınada sürüklenir Süleyman'ın hazinesi!

Sen hapsolmuş beklerken içimde,

Yer çekimine kapılır son düşlerim,

Zaman durur...

İki ışık yılı, iki ülke, bir kapı açılır belki Prizren'de!

Kısım 12

YEDİ

Toygar, Sude'nin yüzüne bakarak aynı cümleyi iki defa tekrar etti;

“Zamandaki boşluk, mekandaki boşluk ile birleşirse aynı anlama ulaşacağın bir döngüye yeniden başlarsın”. Ancak Sude'nin dikkatini çeken kısım ise Prizren ve iki ışık yılı kelimeleriydi ve Toygar'a Prizren nerede ve iki ışık yılı ne demek diye sorarak bu ilgisini belli etti. Toygar telefonunun haritalar kısmını açarak konuşmaya başladı: “Kosova'nın bir şehri ve Osmanlı'nın izlerini taşıması ile bilinen bir yer, iki ışık yılı ise ışığın iki yılda aldığı mesafe”, dedi. Kosova'nın 1266 km uzaklıkta olduğunu gördüklerinde uçak bileti aramaya koyuldular. İki genç bir hikayenin peşinde şehir şehir, hatta ülkeden ülkeye sürüklenmeye başlamışlardı. Toygar çıkardığı eşyaları kutuya yerleştirirken bir kağıda sarılmış ve daha önce farketmediği bir anahtar farketti. Yavaş hareketlerle kağıdı açtı ve önce anahtarı inceledi. Üzerinde Graçaniça 7 yazan bir anahtarlığa takılıydı. Kağıtta ise; “7 mekan, 7 notalı kitabe ve Teta” yazıyordu. Toygar bu kağıdı ve anahtarı da cebine koydu. Beyaz kutuyu ise aldığı yere usulca yerleştirdi. Sude ile birlikte yola çıktıklarında anahtarı ve kağıdı ona da gösterdi. Kitabede belki bir melodinin gizemi olabilirdi. Muhakkak bunu anlamaları gerekiyordu. Önce İstanbul'a oradan da Kosova'ya geçmeye karar verdiler.

İstanbul'a vardıklarında kitabenin resimlerini müzisyen bir kuzenine göstermek için kendisini arayarak randevu aldı. Sadece bir gün sonra Kosova'ya gidecekleri için dinlenmeden Toygar'ın kuzeni Nihal Hanım'ın evine gittiler. Düz saçları beline kadar uzanan, kumral tenli bu kadın, çocukken duyma problemleri sebebi ile ameliyat olmasına rağmen müziğe ilgisini hiç kaybetmemişti ve daha çocuk sayılabilecek bir yaşta piyano yeteneğini kanıtlamıştı. Zarif hareketlerle resimleri aldı ve uzun uzun onlara bakarak inceledi. Toygar'ın kendisine uzattığı Türkan TURAN'ın daha önce yaptığı yorumları da okudu. Sayısal verileri bir melodiye çevirmek mi istiyorsunuz? diye Toygar'a sordu. Bu yorumu beklemeyen genç gazeteci başını evet anlamında sallayarak Sude'ye döndü. Nihal Hanım, Toygar'ın da tanıdığı dayısından bahsederek söze girdi; "Dayım hayatını yapay zeka üzerine çalışmalar yaparak geçirdi. Kendisi en son Niagara şelalelerine çok yakın bir konumda Kanada'da yaşarken bir yapay zeka geliştirdiğinden ve bunu Cemal Bey'e hediye ettiğinden bahsetmişti. İkisi 16 ay Kosova'da birlikte çalışmışlardı. Bu istediğinizi yapmak elbette mümkün ama sanıyorum size esas o yazılım yardım edecektir. Sesi görüntüye, görüntüyü ise sese çeviriyorlardı. Hatta ses frekansları ile bir çok hastalığı tespit ettiklerini biliyorsun. Hepimiz hala kullanıyoruz", dedi. Toygar elini cebine atarak anahtarı sıkıca kavradı ve "Graçaniça desem aklınıza bir şey gelir mi?", diye sordu. Nihal Hanım ise; "Elbette iki defa gittim. İki katlı bahçeli şirin bir evleri vardı. Beraber orada kalıyorlardı", dedi.

Nihal Hanım ile vedalaşan Toygar, Sude'ye dönerek; "Hiç bir şey tesadüf değil ve Prizren sadece Graçaniça'ya gitmemiz için bir ipucu", dedi ve havaalanına doğru yola koyuldular.

Kısım 13

KOSOVA

Kosova'ya vardıklarında küçük sayılabilecek uluslararası Priştine havaalanından ayrılmaları uzun sürmedi. Kapının önünde bekleyen taksilerden birine bindiklerinde kağıda yazılı adresi şoföre gösterdiler ve yaklaşık 20 dakika sonra Nihal Hanım'ın bahsettiği evin önüne vardılar. Beyaz ve gri tonlarına sahip iki katlı ev, bakımsızlıktan eskimeye yüz tutmuştu. İkili ne bulacaklarını bilmeselerde tereddütsüz bir şekilde anahtarı kapıya takarak çevirdiler. İçeri girdiklerinde çok şaşırdılar. Çünkü evde sadece bir komidin vardı ve onun dışında tamamen boştu. Toz içerisinde kalmış komodine yaklaştılar ve Toygar elini komodinun çekmecesine uzatarak açtı. Küçük bir takı kutusu dışında içinde hiç bir şey yoktu. Onu aldı ve açtı. İçerisinde kredi kartına benzeyen bir USB bellek vardı. Bu kadar kolay hedeflerine ulaşacaklarını düşünmemişlerdi. Hızlı hareketlerle yere oturdular ve Sude'nin bilgisayarını açtılar. USB belleği ona takarak içindekileri görmeyi umuyorlardı. Ancak sadece bir kurulum dosyası ile karşılaştılar. Hiç çekinmeden USB belleğin içerisinde yer alan programı Sude'nin bilgisayarına kurdular. Karşılarına Nihal Hanım'ın bahsettiği "Rumi" isimli yapay zeka asistanı çıktı. Önce yönergeleri anlatan yapay zeka ardından kendilerine sesli talimatlar ile ilerleyebileceklerini söyledi. Sude yapay zekaya seslenerek; "Hey Rumi, görüntüyü sese çevirebilir misin?", diye sordu. Yapay Zeka, görüntünün açılan sayfaya yüklenmesini istedi. Zaten

bilgisayarında bulunan görselleri açılan kısma heyecan içerisinde eklediler. Aradan geçen bir dakikanın sonunda artık ellerinde bir melodi vardı. Çıktığı bilgisayarlarına indirmek istediklerinde yapay zeka anlam veremedikleri sesli bir bilgi paylaştı; “Teta durumunda 7 mekandan birine giderek melodiyi sonsuz tekrar modunda çalmamı ister misiniz?”

Kısım 14

MEKAN

Toygar bir tabletin peşinde adeta kendi geçmişiyle yüzleştiğini farketti. Duygu durumu karışmış bir haldeydi. Yapay zeka ne demek istiyordu ve bunu yaparsa neyle karşılaşacaktı? Teta durumunun ne demek olduğu hakkında bile en ufak fikri yoktu. Bu düşünceler içerisinde Rumi isimli yapay zekaya bir dizi soru sormaya karar verdi; “Hey Rumi teta durumu nedir, 7 mekan neresi ve bu melodinin anlamı nedir?”, dedi. Yapay Zeka; “Sorularınızı sırası ile cevaplıyorum. Öncelikle Teta, Yunan alfabesinde 8. harftir. Teta durumu ise çok derin bir gevşeme halidir; hipnozda veya REM uykusu adı verilen uyku durumunu ifade eder. Bu konu da çalışan bilim adamları teta durumunu çocukluk döneminin ilk 7 yılı olarak tanımlar. Bu dönem adeta bilincin geliştiği hipnoz süreci olarak tanımlanır. Adeta hipnoz olmuş bir bilincin gelişim sürecidir. Düşük bilinç düzeyinde bir nevi gerçekliğin yaratıldığı dönemdir. Bir yapay zeka eğitilirken de buna benzer bir süreç kodlanmaktadır. 7 mekan ise içerisinden olmanız gereken gerçekliğe ulaşacağınız yeni bir bilincin kurgulandığı yerlerdir. Eğer bu 7 mekandan birinde teta durumuna geçerseniz gerçekte olmanız gereken 8. Mekanda uyanırsınız. 7 mekandan 3’ü savaş ve

afetler ile yıkıldı. Diğer 5'li içerisinde kalan 2 yer ise araştırmacıların hırsı sebebi ile kullanılabilir değil. Size bu yerler içerisinden sadece Çatalhöyük' tavsiiye edebilirim. Ancak uyanacağınız yer, 2 ışık yılı genişliğinde her yer olabilir. şunu net olarak ifade edebilirim ki uyanacağınız yer, ait olacağınız yer olacak", dedi. Yapay zekanın açıklamaları fazlasıyla topikti. Sude Hey Rumi diye seslenerek; "Işınlanacak mıyız yoksa zamanda yolculuk mu edeceğiz?", diye alaycı yeni bir soru yöneltti. Yapay Zeka; "Denemeden bilemezsiniz. Belki zamanda yolculuk edersiniz, belki de arayıp bulamadığınız tüm sorularınıza cevap bulursunuz", diyerek konuya olabildiğince kapalı bir şekilde yanıtlamış oldu.

Kısım 15

ÇATALHÖYÜK

Kosova'da aradığı cevapları kısmen aldıklarını düşünen ift, Türkiye'ye ilk uçakla dönmeye karar verdi. Yolda Çatalhöyük için bir planlama yapmak için uzun bir tartışmaya giriştiler. Sözü geçen tarihi yerde uyumaları da müzik almaları da imkansız gibiydi. Ancak bir çözüme yakındılar. Buluşlarını çekinmeden açıklayacak ve özel izin isteyeceklerdi. İstanbul'a vardıklarında vakit kaybetmeden başvurabilecekleri tüm makamlara yazılı olarak taleplerini iletiler. Aradan geçen günler ikilinin yakınlamaşı dışında bir fayda sağlamadı. Yazın son günlerinde risk almaya karar verdiler. Bir gece Çatalhöyük'n bilinmezliğinde birlikte uyuyacaklardı. Belki hiç bir şey olmayacaktı. Ancak denemekten vazgeçemedikleri bir serüveni tamamlamak istiyorlardı.

Günümüzden 9 bin yıl önce yerleşim yeri olarak kullanılan bu özel bölge içerisinde yer alan bir mekana girmek bir yana orada uyumak ve üstelik bunu bir melodi eşliğinde yapmak imkansız yakın bir durumdu. Bölgeye gittiklerinde bunu gerçekleştirmelerine yerel halkın yardım edebileceğine inanıyorlardı. Yaz biterken Çatalhöyük çevresinde 3 hafta geçirmişlerdi ve bir güvenlik görevlisinin desteği ile Çatalhöyük'ün doğu bölgesinde geçirecekleri iki saat için anlaşmışlardı. 7 Ağustos sabah 7'de uyumak için güvenlik değişim saatinde içeri gireceklerdi. Çatalhöyük'ün doğu bölgesinin kuzey kesimindeki mimari diğer bölümlerden farklı görünmekteydi. Buradaki ışınal düzen muhtemelen yerleşkenin merkezine uzanan sokaklar, geçitler, su ve drenaj kanallarına bağlı gibi görünüyordu. Bu bölümde yer alan bir konutun içerisine planladıkları gibi girmeyi başardılar. İçinde buldukları kesimde yer alan konutlar birbiri üstüne, aynı plana göre inşa edilmiş gibiydiler. Bir önceki konutun duvarları, bir sonrakinin temellerini oluşturmaktaydı. Dörtgen biçimli kerpiç tuğlalarla taş temel kullanılmadan dörtgen planlı olarak yapılmış konutun içerisinde Sude'nin bilgisayarını açtılar ve yapay zeka programını aktif ettiler. Rumi'den melodiyi çalmasını istemeden önce yorgun gözleriyle Sude'ye bakan Toygar; "Su, iyiki varsın", dedi ve ekledi; "Bu hayatta birine güvenebileceğimi hiç sanmazdım. Seni tanıdıktan sonra yapamayacağım hiç bir şey olmadığını anladım. Senden önce tek derdim babamın nasıl öldüğünü anlamaktı. Son anlarını hep merak ettim. Ancak bugün seninle gözlerimizi kapatacağımız bir serüveni yine ona borçluyum. Enteresan bir şekilde onun istediği bir hikayenin kahramanı olduğumu hissediyorum. Bir kadını sevmek çok kolay ama onu tüm olasılıklar içerisinde sevebilmek ise sadece hayaldir. İyi ki varsın çünkü olmadığım bir olasılıkta ben de olamam", diyerek Sude'ye sarıldı. Genç kadın Toygar'ın gözlerine bakarak sadece teşekkür etti ve "Seninle geçirdiğim her dakika için ben de sana minnettarım. Sen de iyi ki varsın", dedi. Buldukları mekanın içinde yere uzandılar. Gözleri çatıya sabitlenmiş bir şekilde yapay zekaya melodiyi çalması için komut verdiler. Saz ve

kamış dam kalın bir kil tabakasıyla sıvanmıştı. Melodi odanın içerisine dolarken ikilinin gözleri yavaş yavaş kapandı.

Kısım 16

SUDE

Sude uyandıığında yalnızdı. Hızlı adımlarla bulunduğu mekandan çıktı ve oradan uzaklaşmaya başladı. Çatalhöyük'ün dış kapısından dışarı çıktığında bir şey unutmuş gibi hissetti. Arkasına dönüp bölgeye baktı. İçinden eve gitmeliyim diye geçirdi. Kafa karışıklığı bölgede konakladığı yerde de devam etti. Alelacele hazırlandı. Tüm eşyalarını toplayarak otogara gitti ve İstanbul'a giden ilk otobüse binerek yola çıktı. Saatler süren yolculuğu boyunca bir arkeolog olarak bölgeye gelmiş olması dışında bir hissi yoktu. Ancak bilgisayarını açtığında duyguları daha da karıştı. Rumi açıktı ve her şeyi kayıt altına almıştı. Ancak onunda öğrenmek istediği bir konu vardı. Sistem aktif olunca harekete geçen yapay zeka Sude'ye; "Onu bulmak istiyor musun", diye sordu. Sude işte tam da o zaman Toygar'ı hatırladı ve otobüsten inmek için panikle sürücüyeye seslendi.

Kısım 17

TOYGAR

Kırlarda koşarken bir an duraksadı ve gökyüzüne baktı. Bir eksiklik hissediyordu ama ne olduğunu anlamıyordu. Bir ağacın gölgesinde uyumuştı ve aynı yerde uyanmıştı. Neşesi bir an da hüzne dönüşmüş bir şekilde gökyüzüne bakmaya devam etti. Yine de içindeki eksikliği tanımlayamadı. Evlerine doğru başını çevirdi ve batan güneşin oluşturduğu gölgelere doğru baktı. O sırada ona doğru gelen babasını farketti. Tekrar neşelendi ve ona doğru koşmaya başladı. Sınırsız evrende her canlı uyur, Hemen hemen her canlı rüya görür ama hepsi aynı rüyayı göremez. Hepimiz bir gölik de uyuyor alsakta aynı dünya da uyanmayız...

İçerisinde yaşadığımız evren, frekansların hükmettiği, titreşimlerin maddeye dönüştüğü ve zamanın sarmaladığı bir düzenden ibarettir. Belki bir gün tek bir frekans ile zaman ve mekandan müstesna yaşamlara kavuşuruz. İki ışık yılı uzakta, 7 yaşında çocuklar olarak yeniden tanışırız...

Oğuzhan AYDEMİR, 1983 yılında İzmit'te doğdu. Bir çok STK içerisinde görevleri bulunuyor. New Senses adında çok ödüllü bir girişimin kurucusudur. İstanbul'da yaşıyor ve proje teknikleri üzerine Nişantaşı Üniversitesi'nde Öğretim Görevlisi olarak çalışıyor. Üç kitaptan oluşan bir bilimkurgu çalışmasının "Mekan" isimli ilk kitabını okudunuz. Yazara sorularınızı "aydemirogz@gmail.com üzerinden ulaştırabilirsiniz.

"Yaşlı üstelik öleceğini bilen bir adam olarak yapabileceğim en doğru iş sana yazmak ve yaşadıklarımı sana aktarmaktı. Hayatım boyunca sahip olduğum en önemli ve mukaddes duygu, senin baban olmanın verdiği gururdu. Bir sorun dışında tüm sorularına cevap verebildiğime inandım! O soruyu hatırlıyor musun? Küçük bir çocukken bana; "Kader nedir?", diye sormuştun. Yarım asır sonra cevap vermemin umarım bir anlamı olur. Adem evlatlarının varoluşuyla herkese kendi yolunu çizebilmesi için verilen bir güç mü ya da rotamızı belirleyen ve sınırlayan bir sistemler bütünü mü? Bilemem. Bir matematikçi olarak yalnızca olasılıkları hesaplayabilirim. Elimdeki verilerin eksikliği hatalı sonuçlar bulacağımın ispatı gibi karşımda olmasına rağmen bir görüşüm var!

Kader, bir insanın tüm olasılıklarının toplamıdır.

Sevgili kızım, insan gerçekliği titreşimlere yüklü referans bilgiler ile algılar. Çocukken; piyano çalmayı "Eğer sekizinci notaya geçersen aynı anlama ulaşacağın yeni bir döngüye başlarsın.", diyerek öğretmiştim. Kader, piyanoda yer alan tüm notalara basmak gibidir. Bu dünya için yedi, bir başkası için tekrar yedi...

Doğru anahtar, doğru mekanda yalnızca doğru kapıyı açar. Bir dostum sürekli aynı sözü söylerdi; "Mekandaki boşluk, zamandaki boşluk ile kesişirse ölümsüzleşirsin!", derdi. Ancak doğrusu şu;

Zamandaki boşluk, mekandaki boşluk ile birleşirse aynı anlama ulaşacağın bir döngüye yeniden başlarsın."